

Hồi Thứ Mười Bảy

NON CAO MUÔN TRƯỢNG

Trương Quả Lão một tay cầm thiết bút, một tay cầm trúc trượng, quắc mắt nhìn vào tòa lầu đoạn hỏi:

– Bằng hữu là ai?

Người đó “Hừ” một tiếng không đáp.

Lúc đó, Tiết Thiếu Lăng đã đến bên cạnh Trượng Quả Lão. Chàng khẽ hỏi:

– Lão tiên bối! Chừng như y không phải là Lăng đường chủ?

Trượng Quả Lão khẽ lắc đầu:

– Không phải! Lão phu có nhìn thoáng qua gian lầu, chừng như bọn chúng đã dọn đi đâu rồi! Con người này tất không phải trong tổ chức của chúng.

Một giọng nói vang lên sau lưng lão:

– Đúng vậy! Tôi không phải là người trong tổ chức của chúng.

Cả hai cùng quay lại, trông thấy một người có dáng dấp thư sinh, đứng trên nền nhà cách họ chừng một trượng.

Thì ra, người đó dù đã đối thoại với Trượng Quả Lão, dù đã xuất thủ tấn công lão ba chiêu kiếm mãnh liệt, trước sau vẫn không lộ diện chân tướng, đến lúc đó mới ra mặt.

Hắn chích một lớp nhu cân nơi đầu, vận chiếc áo dài màu lam, tác độ hai mươi bốn, đôi mày dài đến tận mí tóc mai, mắt sáng như hai vì sao lớn, làn da mặt hơi xanh.

Hắn có thái độ vô cùng khoan thai, hòa hưỡn, trông đáng điệu như con gái.

Trượng Quả Lão giật mình:

– Không lẽ hiện tại mình đã quá già? Hai mươi năm nay ẩn tích, mai tung đã làm cho tài nghệ vô dụng rồi sao? Một kẻ đã xuất hiện bên mình trong khoảng cách một trượng, thế mà mình không hay biết gì cả? Nếu hắn không lên tiếng chắc mình không phát hiện hắn kịp thời? Cái tước hiệu Nhất Bút Âm Dương từ nay chắc ta không còn dám xưng ra với khách giang hồ nữa rồi!

Lão đưa mắt quan sát thư sinh áo lam một lúc, đoạn từ từ cất tiếng hỏi:

– Vừa rồi, chính các hạ đã xuất thủ ngăn chặn lão phu vào phòng?

Thư sinh áo lam nở một nụ cười, nụ cười vừa nở hắn vội đưa tay che miệng, gương mặt lộ vẻ ngượng nghịu, không khác nào một thiếu nữ thẹn thùng e ấp khi

đối diện với nam giới. Hắc đẳng hắng mấy tiếng đáp:

– Trừ tại hạ ra, trong tòa nhà hoang vắng rộng thênh thang này không còn ai khác nữa!

Trương Quả Lão trông thấy cử chỉ của hắc, nghe âm thanh của hắc ngỡ hắc là nữ nhân cải dạng. Nếu đúng hắc là một nam nhân thì hắc phải có một lai lịch kỳ bí, bởi hắc không để lộ chân tướng, tất nhiên cuộc đời hắc phải có nhiều bí ẩn.

Lão lại hỏi:

– Các hạ ở đây một mình?

Thư sinh áo lam ngửa mặt lên không nhếch một nụ cười mỉa:

– Ở một mình thì đã sao? Có ai ngăn cấm tại hạ hành động theo sở thích? Nơi nào thích thì lưu lại, nơi nào chán thì dời đi, điều đó có liên quan gì đến lão trượng mà phải hỏi? Tại hạ xem hai vị không phải là kẻ bại hoại, tại sao đêm hôm tăm tối lại dò dẫm đến ngọa phòng của tại hạ, định làm gì chứ?

Tiết Thiếu Lăng thấy hắc quá ngạo nghễ, không đành lòng được, bữu môi vắn lại:

– Ta thích đâu thì đến đó, việc gì đến bằng hữu mà phải hỏi.

Thư sinh áo lam chớp mắt nhìn chàng, trầm giọng:

– Thật ra các vị có quyền hành động theo ý muốn, tại hạ không tìm hiểu làm gì. Nhưng, trong trường hợp này tại hạ không thể lờ đi được.

Tiết Thiếu Lăng “Hừ” một tiếng:

– Bằng hữu ỷ trượng vào võ công? Hay lại có mai phục đồng bạn trực tiếp trợ giúp?

Thư sinh áo lam cười nhẹ:

– Không ỷ trượng vào võ công mà cũng không có mai phục. Tại hạ chỉ bằng vào cái lý mà thôi!

Tiết Thiếu Lăng “xí” một tiếng:

– Lý? Cái lý của bằng hữu là chen vào việc của kẻ khác?

Thư sinh áo lam điềm nhiên:

– Trật tự trên đời được duy trì là nhờ mọi người tôn trọng thứ tự có trước, có sau. Quyền chiếm hữu ngôi nhà phải thuộc về kẻ đến trước, các vị đến sau tự nhiên phải thuộc về kẻ đến trước. Dù muốn dù không, hiện tại tại hạ là chủ nhân, đã là chủ nhân thì tại hạ có quyền hạch hỏi những ai đến đây nhòm ngó.

Hắc “Hừ” nhẹ tiếp:

– Tại hạ nhận thấy hai vị không phải là hạng người bại hoại nên phân trần như thế, kể ra cũng kiên nhẫn lắm rồi. Xin hai vị đừng dồn tại hạ vào cái thế

không còn chịu đựng nổi.

Trương Quả Lão nghĩ thầm:

– Xem ra hắc không phải là Lăng đường chủ, mình còn gây sự làm gì cho mất thời gian?

Lão đằng hắng một tiếng:

– Chừng như các hạ mới đến đây đêm nay?

Thư sinh áo lam gật đầu:

– Phải! Nhân đi ngang đây thấy tòa nhà bỏ trống nên tạm mượn làm nơi nghỉ chân!

Bỗng hắc “à” lên một tiếng, cười lạnh:

– Tại hạ hỏi mấy câu các vị chưa đáp câu nào, chính tại hạ lại nói quá nhiều về mình, thì ra tại hạ hấp tấp quá!

Trương Quả Lão lại nghĩ:

– Có lẽ hắc mới bước chân vào giang hồ, nên cử động chưa được già dặn lắm.

Lão cất chiếc Thiết bút vào mình đoạn vòng tay:

– Đây là một sự lầm lạc, cũng may chưa có sự gì đáng tiếc xảy ra. Lão phu và vị tiểu hữu này định tìm một vật đánh rơi nên trở lại đây, chứ chẳng có ý dòm ngó gì cả, mong các hạ hiểu cho. Bọn người trong ngôi nhà này lúc trước đã chuyển cư đi nơi khác rồi, trước khi các hạ đến. Lão phu làm kinh động các hạ, mong các hạ bỏ lỗi cho.

Lão day qua Tiết Thiếu Lăng:

– Mình đi thôi tiểu hữu ạ!

Tiết Thiếu Lăng chưa kịp nói gì, thư sinh áo lam vội ngăn lại:

– Hãy khoan!

Trương Quả Lão nhìn hắc:

– Các hạ có điều chi dạy bảo?

Thư sinh áo lam điểm một nụ cười:

– Do cái hân hạnh được tiếp ba chiêu vừa rồi, tại hạ thấy cần thiết phải biết cao danh quý tánh! Nhất định lão trượng không phải hạng tầm thường.

Trương Quả Lão không do dự:

– Tại hạ là Trương Quả Lão!

Thư sinh áo lam chớp ngời ánh mắt, vừa kinh hãi vừa hân hoan kêu lên:

– Lão trượng là Nhất Bút Âm Dương Trương đại hiệp?

Trương Quả Lão khiêm tốn:

– Không dám nhận hai tiếng đại hiệp của các hạ!

Thư sinh áo lam vòng tay cung kính:

– Tại hạ vô lễ mong Trương đại hiệp thứ tội cho! Tại hạ từ ngàn dặm đến Trường Sa, tìm vào Bạch Nhược Phố định bái kiến lão hiệp. Bất ngờ lão hiệp đã xuất ngoại, tưởng đâu chuyến viễn du này sẽ vô công...

Trương Quả Lão lấy làm lạ, tự hỏi hắn có quen biết gì với lão? Lão hỏi liền:

– Các hạ tìm lão phu để chỉ giáo điều gì?

Thư sinh áo lam đáp nhanh:

– Tại hạ định bái kiến lão hiệp để hỏi tin tức về một người.

Trương Quả Lão chú ý:

– Ai?

Thư sinh áo lam đáp nhanh:

– Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cửu Tang đại hiệp! Cùng lão hiệp nổi danh là Nam Bút Bắc Tiêu, lại là chỗ thâm giao của lão hiệp!

Tiết Thiếu Lăng ngưng trọng thần sắc nhìn hắn.

Thư sinh áo lam tiếp nói:

– Lão hiệp có thể cho tại hạ biết tin tức về Tang đại hiệp được không?

Trương Quả Lão nghi ngờ thư sinh áo lam muốn khám phá điều gì nên lão dè dặt từng lời nói:

– Các hạ muốn tìm Tang lão đầu?

Thư sinh áo lam gật đầu:

– Phải! Tại hạ muốn tìm Tang đại hiệp!

Trương Quả Lão vặn lại:

– Để làm gì?

Thư sinh áo lam thoáng do dự:

– Vì một việc riêng!

Đã là việc riêng thì ai hỏi nữa?

Trương Quả Lão đã có ý nghi ngờ về lai lịch của thư sinh áo lam ngay từ lúc đầu, giờ lại thấy hắn hàm hồ úp mở, lão càng nghi ngờ hơn. Lão nhếch mép cười đưa tay chỉ Tiết Thiếu Lăng:

– Vị tiểu hữu này là con trai Tiết Thần Y từ Hồ Nam đến đây tìm lão phu để hỏi tin tức Tang lão đầu, nhưng lão phu có biết gì đâu! Lão phu cùng Tang lão đầu đã cách biệt nhau mười hai năm rồi mà cũng không nghe giang hồ nói đến tên lão

ấy nữa. Chính lão phu cũng đang định tìm Tang lão đầu đây!

Tiết Thiếu Lăng thấy Trương Quả Lão bịa chuyện lại còn đề cập đến chàng, biết lão có chủ trương gì đây.

Tuy nhiên, giọng nói của lão vô cùng thành thật, nhất định đối tượng không thể nghi ngờ. Chàng cười, nghĩ lão có thừa kinh nghiệm giang hồ.

Thư sinh áo lam thở dài:

– Vậy là tìm được Tang đại hiệp không phải việc dễ dàng.

Trương Quả Lão tiếp nối:

– Việc tìm vật đánh rơi rất khẩn yếu, nếu các hạ không có điều chỉ giáo thêm, lão phu xin cáo từ.

Thư sinh áo lam tỏ vẻ thất vọng:

– Xin lão hiệp tự tiện!

Hắn khẽ nhích đôi vai, thân hình nhấc bổng lên. Thoáng mắt, hắn đã vọt qua cửa sổ vào phòng.

o O o

Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng cũng giở thuật khinh công rời ngay tòa trang viên.

Dù có thanh tiểu kiếm hay không, cả hai vẫn phải đi Hành Sơn. Đến nơi rồi tùy cơ ứng biến.

Nam Nhạc Quán, kiến trúc tại đỉnh Chúc Dung phong trên dãy Hành Sơn, có cái khí tượng cực kỳ hùng vĩ, gồm nhà ngang nhà dọc, điện trước điện sau, vốn là tòa nhà Nam Nhạc cung dựng lên từ triều Hán Vũ Đế được cải tổ lại.

Nơi mặt tiền, có bảy mươi hai cây cột sừng sững cao chọc trời, tượng trưng cho bảy mươi hai ngọn của dãy Hành Sơn. Trụ điêu khắc tân kỳ, chạm trổ, khảm ngọc huy hoàng tráng lệ.

Vào giữa trưa một ngày, nơi thềm đá khu toàn diện, có một già một trẻ từ xa đến. Già có vóc hình ốm yếu, vận áo bố dài cầm gậy trúc, tuy ốm yếu nhưng cước lực nhanh nhẹn phi thường. Trẻ là một thiếu niên, lưng đeo Trúc tiêu, vận áo xanh dài.

Hai đạo nhân túc trực tại lầu canh trước tấm bia đá xanh to lớn. Vừa trông thấy cả hai đến cùng kêu lên:

– Đến rồi! Đến rồi!

Một trong hai đạo nhân chạy bay vào cổng.

Hai khách lữ hành đó không ai khác hơn là Trương Quả Lão và Tiết Thiếu

Lăng. Họ lăng lăng bước đều tiến dần đến khoảng đất trống trước lầu canh, họ đặt chân lên thêm.

Trương Quả Lão hướng về đạo nhân túc trực, vòng tay:

– Chào đạo hữu! Lão phu mộ danh tiếng Hành Sơn, từ ngàn dặm đến đây, muốn được bái kiến Nam Vân đạo trưởng. Xin phiến đạo hữu thông báo hộ!

Đạo nhân tỏ vẻ cung kính, vừa đáp lễ khách vừa cao giọng hỏi:

– Nhị vị có phải là Trương đại hiệp Trương Quả Lão, tước hiệu là Nhất Bút Âm Dương, và Tiết thiếu hiệp không?

Trương Quả Lão giật mình thầm nghĩ:

– Hành tung của ta đã bị bại lộ rồi sao? Vậy thì ta còn dấu điểm làm chi nữa?

Lão gật đầu:

– Lão phu là Trương Quả Lão! Đạo hữu đã biết trước rồi à?

Đạo nhân thần nhiên:

– Danh tiếng của Trương đại hiệp vang rền như sấm trên giang hồ, còn ai không biết? Sở dĩ tiểu đạo biết hôm nay có đại giá quang lâm vùng sơn cước này là vì gia sư từng phân phó mấy ngày qua, sẽ có Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp đến đây, người dẫn dò tiểu đạo phải túc trực nghinh tiếp. Xin nhị vị hãy chờ một chút, sư huynh của tiểu đạo đã vào quán thông báo rồi.

Trương Quả Lão kinh ngạc hỏi:

– Lệnh sư pháp hiệu là chi?

Đạo nhân vẫn thần nhiên như thường:

– Gia sư là chưởng môn nhân bốn phái, Quán chủ Nam Nhạc Quán.

Trương Quả Lão giật mình thầm nghĩ:

– Tặc đẳng đáng sợ thật! Chúng đã dự liệu thế nào ta cũng đến đây, nên đã sai người canh chừng ta thế này!

Lão vội xua tay:

– Đạo hữu không nên làm kinh động đến chưởng môn nhân, lão phu chỉ muốn bái phỏng Nam Vân đạo trưởng thôi!

Đạo nhân mỉm cười không đáp.

Vừa lúc đó, một tràng cười vang dội từ xa vọng đến, một đạo sĩ từ trong quán đi ra, đầu đội mũ ngọc như ý, mình mặc đạo bào màu thiên thanh, mặt tròn như vành trăng, râu dài đến ngực, tay cầm phất trần ngọc trắng, miệng điểm một nụ cười tươi.

Trông thấy Trương Quả Lão, đạo sĩ cúi đầu nghiêng mình vòng tay vái:

– A! Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp! Không hay hai vị giá lâm, bản đạo châm tiếp nghinh, thất lỗi quá!

Trương Quả Lão nhận ra, chính là Nam Vân đạo nhân, sư đệ của Nam Nhạc Quán Chủ, hết sức mừng rỡ, vội bước tới vòng tay đáp lễ:

– Chào đạo huynh! Cách biệt nhau đã lâu ngày, giờ gặp lại đạo huynh vẫn giữ được phong độ ngày nào.

Đưa tay chỉ Tiết Thiếu Lăng tiếp:

– Vị tiểu hữu này là Tiết Thiếu Lăng, con trai Tiết Thần Y, bậc thánh thủ mà toàn thể võ lâm vùng Cô Tô biết tiếng.

Lão hạ thấp giọng, vừa đủ cho Nam Vân đạo trưởng nghe:

– Lão phu cùng Tiết tiểu hữu đến Hành Sơn lần này, mục đích đề cập đến một việc vô cùng quan trọng.

Nam Vân đạo trưởng cười nhẹ:

– Vì tề phái mà Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp lại hao nhọc như vậy, bản đạo hết sức cảm kích!

Trương Quả Lão giật mình trở mắt nhìn đối phương:

– Vậy ra đạo huynh đã biết trước?

Nam Vân đạo trưởng không phủ nhận mà cũng không thừa nhận:

– Nơi đây không phải là nơi để mình đàm đạo. Vậy xin mời Trương đại hiệp và Tiết thiếu hiệp vào trong kia dùng trà.

Thấy đạo nhân có ý tránh né đi sâu vào câu chuyện, Trương Quả Lão nghĩ là đạo nhân không muốn bọn môn đồ nghe, nhưng chừng như đạo nhân đã biết sự tình, lão nghĩ thầm:

– Có lẽ Nam Vân đạo trưởng đã hiểu vị chưởng môn hiện tại là một tên giả hiệu rồi chăng? Nếu không, tại sao đạo trưởng lại tỏ vẻ dè dặt trước khi nghe mình tỏ bày câu chuyện?

Lão không nói gì nữa, vẫy tay sang Tiết Thiếu Lăng, đoạn bước theo Nam Vân đạo trưởng.

Tiết Thiếu Lăng không dám nói một tiếng nào, để mặt Trương Quả Lão tùy cơ đối đáp với đạo trưởng. Chàng lẳng lặng bước theo sau.

Dọc theo đường từ cổng đi vào, thỉnh thoảng có một vài đạo sĩ xuất hiện. Những đạo sĩ đó có đeo trường kiếm bên mình, trông thấy Nam Vân đạo trưởng từ xa cùng đi với khách, vội chấp tay trước ngực, đứng thẳng người, dáng dấp hết sức cung kính.

Trương Quả Lão thán phục vô cùng, cho rằng kỷ luật trong Hành Sơn phải rất nghiêm, môn đệ người nào cũng đầy đủ lễ độ.

Đi qua hai dãy tiền điện, đến một vòm cửa hình vành trăng, bên trong là con đường hành lang, lát toàn đá trắng nhẵn bóng.

Một bên hành lang có những chậu hoa xếp thành hàng dài, hương xông bát ngát đủ sắc đủ màu.

Bên đối diện với hàng chậu hoa là cái hồ hình tròn, quanh hồ có lan can sơn đỏ, nước trong, nhìn thấy kim ngư bơi lội rõ ràng.

Nam Vân đạo trưởng đưa Trương Quả Lão và Tiết Thiểu Lăng qua khỏi vòm cửa tiến theo hành lang. Hành lang không dài lắm, đầu này có thể trông rõ đầu kia.

Vừa lúc đó, hai đạo đồng xuất hiện, dẫn đường cho một đạo nhân vận áo bố màu xanh, từ đầu đối diện ngược chiều tiến đến.

Đạo nhân đó râu đã bạc, bụng dài xuống ngực, hình vóc ốm nhỏ nhưng tướng mạo thanh kỳ, bước đi ung dung chậm rãi.

Tự nhiên, Trương Quả Lão và Tiết Thiểu Lăng đã nhận ra đạo nhân từ xa, đạo nhân đó chính là chưởng môn nhân phái Hành Sơn, Nam Nhạc Quán Chủ Nam Linh đạo trưởng, sư huynh của Nam Vân đạo trưởng.

Và tự nhiên cả hai cũng biết con người đó là một tên trong tộc đảng giả dạng trà trộn vào Hành Sơn phái, toan dùng quyền chưởng môn, huy động toàn thể môn đồ làm hậu thuẫn cho âm mưu vĩ đại của chúng.

Trương Quả Lão khẽ cau mày nghĩ thầm:

– Cái lão Nam Vân đạo trưởng này hồ đồ làm sao? Ta đã bảo có việc hệ trọng muốn nói với một mình lão mà thôi, vậy mà lão còn đưa ta vào gặp chưởng môn nhân! Chưởng môn nhân đối với lão chỉ là một tên tộc đảng, đối với ta không hơn không kém! Thế này thì ta còn nói gì được với lão? Tiếc thay cho cuộc viễn hành này kể như vô ích!

Nam Vân đạo trưởng vội thấp giọng gọi:

– Trương đại hiệp! Chưởng môn nhân đích thân ra nghênh tiếp đại hiệp kìa!

Trương Quả Lão lại thầm nghĩ:

– Thì ra lão đạo vẫn chưa biết chưởng môn nhân là một tên tộc đảng.

Nơi đầu hành lang kia, lão đạo sĩ già áo xanh tiến tới, ung dung nhàn hạ. Chợt lão ngẩng mặt lên thấy Trương Quả Lão, vội bước gấp, vừa bước vừa gập đầu cười, cao giọng thốt:

– Vô lượng thọ Phật! Bần đạo biết thế nào Trương đại hiệp cũng đến tề xá, lại có cả Tiết thiếu hiệp nữa! Ha ha! Nghe môn đồ cấp báo, chưa ra kịp đến cổng nghinh tiếp thì hai vị đã vào rồi, thật lỗi quá!

Trương Quả Lão giật mình lại nghĩ:

– Hắc giả vờ khéo quá! Giống từ tướng đi, giọng cười, tiếng nói, có đầy đủ uy nghi đức độ của một chuởng môn nhân!

Lão thất vọng vô cùng toan cáo từ, song nghĩ là đã đến lờ đây rồi cáo từ thì hắc sinh nghi, nên miễn cưỡng vòng tay đáp lễ:

– Đạo huynh nói quá lời! Lão phu bất ngờ mà đến, quấy nhiễu sự thanh tu của hai vị, lão phu có lỗi mới đúng.

Nam Nhạc Quán Chủ có vẻ cao hứng quá, thẳng thẳng cười, thẳng thẳng thốt, giọng sang sảng như chuông gió.

Lão quay mình trở lại, đi trước dẫn đường, đưa Trương Quả Lão và Tiết Thiếu Lăng đến tòa đại sảnh, trang trí rất tinh khiết.

Chủ và khách vái chào lượt nữa, đoạn cùng ngồi xuống. Đạo đồng dâng trà cùng mấy món bánh trái.

o O o